

Cey-Bert Róbert Gyula: A SÓLYOM EMBERE KÜLDETÉSE

A regényről röviden:

„A SÓLYOM EMBERE KÜLDETÉSE” könyvem egy különleges tanulási folyamat története, amelyben ugyanúgy megjelenik a burmai, laoszi, afgán gerillaháborúk borzalma, mint a tibeti kolostorok, az altáji kazak és ujjur jurták és a japán Napisten, Amaterasin Omikami szentélyének titokzatos, békés világa.

A nyolcvanas években találkoztam a burmai őserdőkben egy aka nyipával, egy csodálatos látnokkal, aki tanítómesterem lett és megváltoztatta az életemet. Amő táltosnak neveztem el, mert rendkívüli képességekkel rendelkezett; látott, látta az ember kisugárzását (auráját), átlátott a távoli hegyek túoldalára, az őserdők áthatolhatatlan területeire. Sokat tanultam tőle az Istennel és a titokzatos szellemi erőkkel való kapcsolat jelentőségéről, az élet, a halál és a halál utáni élet folyamatos körforgásáról, a lelki szabadság, az élet és a halál közti kapcsolatról.

Az első leckémet Amő táltossal való megismerkedésem első napján kaptam meg. A táltos távoli őserdei falujába igyekeztünk eljutni, amikor csoportunkat egy rablóbanda megtámadta. Nyaktörő úton, mély szakadék peremén haladtunk, megszóltak a gépfegyverek és kísérőink egymás után halálra sebzetten zuhantak a mély szakadékba. A csoport végén haladtunk, Amő táltos villámgyorsan lerántott a mélybe, zuhantunk a biztos halál felé. Mielőtt azonban összezúztuk volna magunkat, zuhanásunkat lefékezte egy sűrű indával borított bokor és így félig-meddig csúszva érkezünk a szakadék mélyén folyó sziklás patak medrébe.

'Ha fenn maradunk az ösvényen, biztos halál várt volna ránk. A szakadékba való zuhanással a szabadság és a halál jegyében szembe néztünk a halállal, az Ég Ura ezt értékelte és úgy döntött, hogy életben maradunk, mert feladatok várnak még ránk' – magyarázta a táltos.

Az események ezután felgyorsultak, állig felfegyverzett kormánycsapatok őserdőkbe menekült karenni falvak megsemmisítésére készültek. A szabadság és halál útján nem lehetett meghátrálni, fegyvert kellett ragadni és elfogadni a dzsungelháború halálos kihívását. A halál mellettem járt, barátom lett, vigyázott rám, életben maradtam. Később, amikor már jobban megismertem a szabadság és halál útja tétjét, rá kellett jönnöm, hogy ezen az úton való járás a sólyom szellemiségéhez, a lélek megnemesedéséhez vezet. A legnagyobb elismerésnek tekintetem, amikor Amő táltos észrevette lelkemben a nagy változást. *A sólyom szellemisége tükröződik benned, a fény felé való törekvés, az egyenesreptűség jellemez, a Sólyom Embere vagy!*”

Cey-Bert Róbert Gyula